

Eleven anyag

Fekete tábla előtt áll. A táblán fehér szívacsnyomok. A terem ablaktalan, a padokban elszórtan ülnek. Beszél hozzájuk, és rám mutat. Négy-öt lépésre tőle kiterítve egy asztalon fekszem. Íme a halott. Kiáltanék, de nem jön hang belőlem. Ami örvénylik, kép, szó, elnyelem. Odalép elem, hevesen magyaráz, mintha láthatatlan küzdelem folyna. Már kiabál: az üzenet letörölve, a tartozás nem behajtható. Legyőzött. Elfordul tőlem, és egy verset idéz: „Nem vagy több, eleven anyag, mint gránit. Körötte szörnyűség”. És végre fölnéz a hallgatókra. Hús nőtte be a szemeket.

A törékenységről

Mennyi repedés mindenben. Szétfutnak sugár iránt és keresztbe, egy pillanat se kell, hogy tovább szakadjon a kusza háló, szüntelen rianás az anyag fagyos belsejében. Roppanások, dörrenések, melyeket senki sem hall. Kitágulnak az apró hézagok, sötétség tör be a vékony ereken, minden kiterjedés megkettőzi magát. A test beleolvadna a végső ürességbe. Elég egy apró ütés. Egy semmiség, egy véletlen. Elég egy szó, a figyelem kékhálála. Elég, hogy a vágy ütköztessen egy részecskét az agyban saját ellentétével. Hogy megtörtént, egy villanás tudatja. A test hirtelen megrázkódik. A vágy és a félelem tombolása minden sejtben felgyújtja a sötétséget, ami ettől még mélyebb lesz. Amit egynek hiszünk, talán ezer sziget inkább, összetorlódva. A repedések tarthatják őket egyben.

Schein Gábor (Budapest, 1969) költő, író, irodalomtörténész. Az ELTE Modern Magyar Irodalomtörténeti Tanszékének tanára. Legutóbbi kötetei a *Kalligramnál*: *Megölni, akit szeretünk* (2013), *Svéd* (2015).